

Finansdepartementet
Postboks 8008 - Dep.
0030 OSLO

Dato: 24.11.2017
Vår ref.: 17-1674/HH

Rentebegrensningsreglene i skatteloven § 6-41

Finans Norge viser til Finansdepartementets høringsnotat av 04.05.17 der det foreslås enkelte endringer i gjeldende rentebegrensningsregel. Vi ønsker å knytte noen kommentarer til punkt 1.5.1 i Skattedirektoratets høringsvar av 06.07.17 som omhandler finansinstitusjoner.

Skattedirektoratet uttaler følgende:

«Skattedirektoratet er kjent med at selskaper som omfattes av unntaket i någjeldende sktl. § 6-41 åttende ledd (etter forslaget niende ledd), og som utøver virksomhet via selskaper med deltakerfastsetting (SDF), påberoper seg unntaket også ved fastsetting av sin andel av alminnelig inntekt basert på deltakelsen i SDFet. Det vil si at man mener at bestemmelsen kommer til anvendelse ved den nettofastsettingen som skal foretas etter sktl. §§ 10-40 flg., jf. særlig sktl. § 10-41 første ledd.

Skattedirektoratet kan ikke se at det er hjemmel for et slikt "transparens-synspunkt" ved anvendelsen av sktl. § 6-41 åttende ledd etter gjeldende regler. En slik anvendelse er for det første i strid med ordlyden i sktl. § 10-41 første ledd, som angir at ved *"fastsettelse av alminnelig inntekt settes deltakers overskudd eller underskudd på deltakelsen til en andel av selskapets overskudd eller underskudd fastsatt etter reglene i skattelovgivningen som om selskapet var skattyter"*. Regelen i sktl. § 6-41 åttende ledd, skal etter ordlyden anvendes direkte på selskapet man beregner inntekten for. Videre strider en slik tilnærming med den bærende forutsetningen for nettoligning slik denne er beskrevet i Ot.prp. nr. 35 (1990-91) Skattereformen 1992, pkt. 15.3.

Direktoratet antar at det kan være hensiktsmessig å bemerke problemstillingen ved vedtakelsen av ny sktl. § 6-41 niende ledd for å unngå prosess knyttet til unntaket i fremtiden.»

Det forholdet Skattedirektoratet tar opp, er ikke omtalt i departementets høringsnotat. Som det fremgår av Skattedirektoratets hørings svar, har finansinstitusjoner i skattemeldingen lagt til grunn at rentekostnader i et SDF ikke skal omfattes av rentebegrensingsregelen. Finans Norge er videre kjent med at minst ett av medlemsforetakene har påklaget et vedtak om dette spørsmålet til Skatteklagenemnda. Etter vår oppfatning bør problemstillingen belyses fra flere sider enn det som er presentert i hørings svaret fra Skattedirektoratet.

Det er en meget kortfattet tolkning/beskrivelse av et komplekst retts- og næringsområde, Skattedirektoratet har inntatt i hørings svaret. Etter vår oppfatning er flere relevante rettskilder som vil lede til en annen konklusjon utelatt.

Finansinstitusjoner er unntatt rentebegrensingsbestemmelsen i sktl. § 6-41. Dette er begrunnet slik i lovforarbeidene, jf. punkt 4.16.1 i Prop. 1 LS (2013-2014) (lovforarbeidene bygger på et høringsnotat):

«Finansieringsvirksomhet har en inntekts- og kostnadsstruktur som reflekterer virksomhetens art. For mange finansinstitusjoner vil resultatet være sterkt påvirket av renteinntekter og rentekostnader, og korrigert for rentepostene vil resultatet kunne ha relativt begrenset evne til å vise lønnsomheten ved finansinstitusjonens virksomhet. Følgelig vil resultat før skatt, renter og avskrivning være lite egnet som beregningsgrunnlag for rammen for rentefradraget. Finansinstitusjoner inngår gjerne i konsern hvor selskapene står overfor særskilte soliditetskrav både på selskapsnivå og på konsolidert nivå. Reglene antas å begrense mulighetene for skatteplanlegging direkte gjennom tynn kapitalisering. Det kan også tenkes at rentefradragsbegrensningen – om finansinstitusjonene ikke får unntak – i konkrete tilfeller vil kunne få utilsiktede konsekvenser ved at det kan øke skattebelastningen ved en ønskelig og regulatorisk påkrevet omfordeling av kapital i finanskonsernet. Departementet fastholder derfor at finansinstitusjoner som nevnt i finansieringsvirksomhetsloven § 1-3 og § 2-1 andre punktum, ikke skal være omfattet av begrensingsregelen.»

Det er i Skattedirektoratets hørings svar ikke foretatt en analyse av om den lovforståelse det tas til orde for samsvarer med de ulike hensynene som ligger bak unntaksbestemmelsen for finansinstitusjoner, jf. ovennevnte avsnitt i Prop. 1 LS (2013-2014).

Vi mener også at den konkrete lovtolkningen er mangelfull. Det naturlige utgangspunktet er lovens ordlyd. Sktl. § 6-41 åttende ledd sier at «(d)enne paragraf gjelder ikke for finansinstitusjoner ...»

Det er finansinstitusjonen som subjekt som er unntatt rentebegrensingsregelen. I unntaksbestemmelsen skilles det ikke mellom de forskjellige rentekostnader en

finansinstitusjon har, hvor eller hvordan de er oppstått, eller om de er direkte eller indirekte. Et SDF er ikke et eget skattesubjekt. Det er deltakerne – og i det tilfellet som omtales her – finansinstitusjonen som skattlegges for overskuddet. Derfor vil en finansinstitusjon som har investert i et SDF bli omfattet av rentebegrensingsreglene om over-/underskuddet i SDF'et justeres med rentebegrensning. Dette følger av at finansinstitusjonen får en høyere skattepliktig inntekt som følge av fradragbegrensningen. Avskjærer man finansinstitusjonens andel av rentekostnadene i et SDF, er det således utvilsomt slik at finansinstitusjonen ikke fullt ut er unntatt rentebegrensingsbestemmelsen. Et slikt resultat er det stikk motsatte av hva sktl. § 6-41 åttende ledd sier.

Sktl. § 6-41 åttende ledd er dessuten en spesialbestemmelse for en særlig type virksomheter, og som etter alminnelige motstridsprinsipper går foran den mer alminnelige regelen i sktl. § 6-41 første ledd. Og det samme må gjelde om det er prinsippene i sktl. § 10-41 dette vurderes mot, slik Skattedirektoratet gjør.

Finans Norge mener også at dette resultatet følger av lovforarbeidene. I Prop. 1 LS (2013-2014) viser departementet til at flere høringsinstanser mener unntaksbestemmelsen bør utvides til å omfatte andre selskap i finanskonsern mv. uavhengig av hvilken virksomhet som drives i selskapet.

Til dette svarer departementet:

«Departementet viser videre til at hvert selskap (skattesubjekt) som et utgangspunkt skal vurderes separat ved beskatningen. Det innebærer blant annet at aktiviteten i eller skattleggingen av eier ikke skal påvirke den løpende skattleggingen av virksomheten i det underliggende selskapet. Etter departementets syn er det dermed uheldig om unntaket fra begrensingsregelen for finansinstitusjoner utvides til å omfatte selskap i finanskonsern mv. utelukkende på grunn av eiers (finansinstitusjonens) selskapsrettslige eller skatterettslige stilling, jf. også omtalen i punkt 4.9.3 av lån som ytes fra kommuner og skattefrie institusjoner mv. (vår understrekning).»

Drøftelsen gjelder om andre selskaper (skattesubjekter) finansinstitusjoner eier, også skal omfattes av unntaket fra rentebegrensingsregelen. Problemstillingen som ble tatt opp blant annet i Finans Norges hørings svar av 24.06.13 må ses i lys av at finansforetak ikke kan drive, direkte eller gjennom datterselskaper, annen virksomhet enn det konsesjonen gir adgang til, jf. finansforetaksloven §§ 13-1 og 13-2.

Vi antar at departementets bruk av begrepet «skattesubjekt» i parentes gir en klar indikasjon på hvilke selskaper det er ment skal omfattes av rentebegrensingsreglene. Det er selskaper som er egne skattesubjekter og som ikke er finansinstitusjoner. Dette gjelder selv

om det aktuelle selskapet er heleid av en finansinstitusjon. Et SDF er ikke et eget skattesubjekt. Dersom det var ment at også selskaper som ikke er egne skattesubjekter – slik som SDF'er - skulle omfattes av rentebegrensningsbestemmelsen, ville det være overflødig å ha med skattesubjekt i parentes i avsnittet ovenfor.

Finans Norge vil på denne bakgrunn be departementet om å avstå fra å bemerke det tolkningsresultatet som Skattedirektoratet tar til orde for ved vedtakelsen av ny sktl. § 6-41 niende ledd. Det er tale om et spørsmål som står foran behandling i Skatteklagenemnda og Skattedirektoratets vurdering bygger etter vår oppfatning på et ikke tilstrekkelig bredt rettskildebilde. Videre vil vi peke på at det i Skattedirektoratets høringsvar ikke er foretatt en analyse av om den lovforståelse det argumenteres for samsvarer med de ulike hensynene som ligger bak unntaksbestemmelsen for finansinstitusjoner, jf. Prop. 1 LS (2013-2014).

Finans Norge vil også bemerke at departementet i ovennevnte lovproposisjon understreker at det kan bli aktuelt å innføre egne fradragsbegrensninger tilpasset finansinstitusjoner. Vi mener at dersom det er aktuelt å gjøre endringer i regelverket for finansinstitusjoner, bør dette skje gjennom lovendring. En slik prosess bør være basert på en grundig utredning. Vi viser til at det vil kunne være ulike forhold hos de forskjellige typer finansinstitusjoner, slik som banker, skade- og livsforsikringsforetak mv. som bør vurderes nærmere.

Med vennlig hilsen

Finans Norge

Per Erik Stokstad
fagdirektør

Herborg Horvei
fagsjef